

I tenkrát, když jsem šel na zkoušky do elektrotechnického institutu u nás v Petrohradu, jsem byl naprosto klidný. Ale dnes mám již od rána takový tlak v žaludku...

Goldberg: *Hebrejská melodie od Achrona, Skřivánek, Rachmaninova Vokaliza...*

(Vejde Schillinger. Je rozrušený. Převléká se, jak je jeho zvykem.)

Schillinger: Davy lidí úplně zatrasily přilehlé ulice.

Zkolabovala doprava. Musel jsem jít pěšky, jsem celý uválený, musím se převléknout, ach bože.

Goldberg: Rachmaninova Vokaliza, pak ta věc od Varese... potom přestávka. A po přestávce První aerofonická suita.

Schillinger: Mluvil jsem s Morrisem Hiliquiem, předsedou socialistů. Říkal, že jenom od nich očekává kolem deseti tisíc lidí. Mimochodem chtěl by celý koncert uvést. Myslím, že by to bylo moudré.

Goldberg: To je šedesát minut. Jsem na šedesáti minutách. Potřebujeme ještě dvacet.

Schillinger: Spousta lidí má levicová hesla. Možná z toho bude demonstrace. Celá smýšcová sekce orchestru chtěla utéct. Musel jsem jim zaplatit dvojnásobek. Možná utečou tak jako tak. Ale teď už se nikam nedostanou. *(Lavinie přinese Tereminovi sako. Pomáhá mu se obléct.)*

Lavinie: Budu se za vás modlit.

Teremin: Myslím, že jste komunista.

Lavinie: To ano. Ale v takové chvíli jsou modlitby to nejlepší. Víte, co dělají u nás na Haiti ženy mužům, než jdou do boje?

Teremin: Já nejdu do boje, Lavinie, já jdu na obyčejný koncert.

Lavinie: Tohle nebude moc obyčejný koncert.

Teremin: Tak dobře, tak co tam u vás děláte?

(Lavinie na něm provede jednoduchý rituál, možná docela legrační. Pak kopne Teremina do zadku.)

Lavinie: Budu na vás myslet.

(Členové souboru provedou podobný rituál /kopání/ mezi sebou.)

Goldberg: Zlomte vaz, pánové.

Výdolu na „pódium“. Ocitnou se tak zády k nám. Podvěcer. Lidé šíjí nadšením.

Hlas: *(Možná anglicky, jakoby dobový záznam. Prostě maximální autenticita a pocit něčeho velkého.)*

Dámy a pánové. Lev Sergejevič Teremin, Joseph Schillinger a jejich elektrický orchestr!

(Zvuk z koncertu. Ve zvuku zdůrazníme dle 20.000 lidí. Tedy klasický stadionový efekt, který známe z pozdějších koncertů v 60. a 70. letech. Samotný koncert je dost zajímavá moderní skladba pro tři tereminovy, bicí a symfonický orchestr. Použití echo, vazby, efekty atd. Velice moderní provedení hudby, které skutečně do té doby nemělo obdoby, ani v historii, ani v této hře.

To vše trvá asi 3 minuty. Vejde Goldberg a Schillinger, oplachují se vodou. Koncert pokračuje v pozadí, ruch diváků atd.)

Goldberg: Fenomenální úspěch.

Schillinger: Po zvukové stránce to bylo velice nedokonalé.

Goldberg: Po stránce produkční to dopadlo tak na 50%.

Schillinger: Většina světla vypadla hned po prvních minutách.

Goldberg: Ale jako akce to nemělo srovnání s ničím, co se do té doby v hudbě odehrálo.

(Odejde Goldberg. Vejde Lavinie.)

Lavinie: Nebylo nic vidět, nebylo nic slyšet. Ale byl to nejkrásnější večer v mém životě. Tihle čtyři lidé dokázali vytvořit něco, co bylo mimo prostor a čas. A mimo veškerou představivost té doby.

Schillinger: Ten večer se změnilo celé pojetí hudby. Vše, co se v hudbě odehrálo za posledních dva tisíce let, bylo najednou jenom první dějství.

(Odejde Schillinger. Vejde Hoffman, osvěžuje se alkoholem.)

Hoffman: Na tenhle stadion jsem chodil jako malý kluk.

Byl jsem tady 16. srpna 1920, když Ray Chapman zemřel poté, co byl na pálce zasažený nadhlozem Carla Mayse. A pak ještě mockrát. A často jsem si představoval, že tady na odpalu stojím já a lidé tleskají a řvou a vyvolávají moje jméno. Ale v životě by mě nenapadlo, že se tady ocitnu jako muzikant. A už vůbec ne s takovým nástrojem. Ale najednou stojíte na pódiu a před váma je deset nebo dvacet tisíc lidí a ten zážitek vás změní. Nejde o to, co si o tom myslíte, ale vrátíte se zpátky do šatny a jste jiný člověk. A to se stalo díky nim. Teremin,